

ἀλλ' ὅταν βασανίζονται, δεικνύονται ὅτι δὲν συνίστασι κῆμμίαν πραγματικὴν, καὶ πιθανὴν Διάθεσιν.

³Ἡθός ἀνῆκον καὶ εἰς τὴν Τραγωδίαν.

Τὸ δὲ ³Ἡθός εἶναι καὶ εἰς τὴν Τραγωδίαν χρήσιμον ὁμοίως, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ποίησιν· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸ περὶ Ποιήσεως ἐλέχθη περὶ αὐτοῦ ἐξαρκούντως, ἐνταῦθα τόσον μόνου θελεῖ λεχθῆ, ὅσον εἶναι λειπόμενον ἐκεῖσε, δηλαδὴ ποσαχῶς θεωρεῖται τὸ ³Ἡθός. Θεωρεῖται λοιπὸν πρῶτον, καθὸ δύναται νὰ εἶναι ἀπλῶς εἰς πᾶν Γένος· οἷον, τῶν Γυναικῶν τὸ ³Ἡθός ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπολαμβάνεται Πονηρὸν, καὶ Πανοῦργον· ὁμοίως καὶ τῶν Δούλων, Ἀχρεῖον, καὶ Εὐτελές· ὅμως δίδονται καὶ Γυνὴ Ἀγαθὴ, καὶ Χρησοθήτης, καὶ Δούλος ὁμοίως, καθὼς καὶ μεταξὺ εἰς τὰ Χρησοθήτη ὑπολαμβανόμενα ἡ Κακοήθεια, καὶ Πονηρία. Δεύτερον, καθὸ ἀρμόζει νὰ εἶναι· οἷον, εἶναι μὲν καὶ δεινὸν, καὶ ἀνδρείον ³Ἡθός, δὲν ἀρμόζει δὲ νὰ δοθῆ εἰς Γυναῖκα. Τρίτον, καθὸ εἶναι ὅμοιον, δηλαδὴ ὅποιον ἦτον ἀληθῶς τοῦ μιμουμένου τὸ ³Ἡθός· καὶ Τέταρτον, καθὸ Ὀϊμαλόν, δηλαδὴ καθὸ ὁ αὐτὸς δὲν ἤθελε μεταβάλληται ποτὲ μὲν πρὸς τὸ Χρησόν, ποτὲ δὲ πρὸς τὸ Πονηρὸν, ἢ πρὸς τὸ Δειλὸν ἐξ Ἀνδρείου, καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλ' ἤθελεν ἐπιμένῃ εἰς τὸ ἴδιον ³Ἡθός πάντοτε, καὶ εἰς πάσας τὰς Περιστάσεις· καὶ ἄνποτε ἤθελεν ὑποτεθῆ καὶ τοιαύτης Μεταβολῆ, ἤθελε παρασκευάζηται καὶ τὸ ὁμαλῶς Ἀνώμαλον, δηλαδὴ ἐπίτηδες Ἀνώμαλον διὰ τὴν Χρείαν. Ὁ δὲ Ποιητὴς πρέπει, καθὼς εἰς τὴν Σύστασιν τοῦ Πράγματος, οὕτω καὶ εἰς τὸ ³Ἡθός, νὰ ζητῆ πάντοτε ἢ τὸ Ἀναγκαῖον, ἢ τὸ Εἰκός· οἷον, ὁ τοιοῦτος εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ εἰκός, νὰ λέγῃ, ἢ νὰ πράττῃ τοιαῦτα· καὶ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον, ἢ εἰκός, νὰ γένη μετὰ τοῦτο, καὶ ὄχι πρότε-

ρον, ἢ ἕτερον· οὕτω καὶ εἰς τὴν Σύστασιν τῶν Πραγμάτων θελεῖ εὐδοκίμησῃ, καὶ τὰς Καταστάσεις τῶν Ἡθῶν καλῶς θελεῖ τηρήσει, καὶ δὲν θελεῖ κατηγορηθῆ ὡς ἀηθήκευτος εἰς τὰ Ποιήματα, καθὼς ὁ Εὐριπίδης κρίνεται εἰς τὰς Τραγωδίας του παρὰ τοῦ Ἀριστοφάνους εἰς τοὺς Ἀχαρνεῖς, καὶ παρ' ἄλλων, ὅτι δεινὸς εἰσάγει τοὺς Δούλους, καὶ μετὰ Τραχύτητος ἀντιλέγοντας πρὸς τοὺς Δεσπότας· καὶ Γυναῖκας Βαρβάρων φιλοσοφούσας· καὶ Βασιλεῖς προσαιτούντας μετὰ Σπυρίδων, καὶ Πήρας, καὶ ἄλλα παρόμοια, τὰ ὁποῖα δὲν ἤθελε γένωσι ποτὲ πραγματικῶς, καὶ εἶναι καὶ εἰς τὰς Μιμήσεις, παντελῶς Ἀνάμμοσα, καὶ Ἀνώμαλα.

Διάνοια, καὶ Λέξεις Τραγωδίας.

Καὶ ἡ Διάνοια εἰς τὴν Τραγωδίαν πρέπει νὰ καλλισργηται ἐπιμελῶς, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ποίησιν· ἐπειδὴ ὅσον μεγαλύνει τὰ Πράγματα, καὶ τὰ καθιζῶν Ἄξια, καὶ Θαυμασά, ὅταν διατεθῆ κατὰ τὸ πρέπον, τόσον τὰ ἀφίνει Σμικρὰ, καὶ Εὐτελῆ, ὅταν λείπη, ἢ εἶναι ἡμελήμενῃ. Ὅμοίως καὶ ἡ Λέξις πρέπει νὰ κοσμηθῆ, καὶ νὰ μεταφέρηται προσφυῶς, εἰς τὸν τρόπον, ὅτι νὰ συνιστᾷ Σοβαρὸν καὶ Μεγαλοπρεπὲς τὸ Ἔφος τοῦ Λόγου, καθὼς συνεδίζουσι νὰ ὁμιλῶσι οἱ μεγάλοι Ἀνθρώποι, καὶ καθὼς ἀρμόζει εἰς τὰς περιλύτους Διαθέσεις. Ἀρροθία δὲ εἶναι εἰς τὴν Τραγωδίαν ἡ καὶ Λέξις, καὶ Ἔφος ὁμοίως, ὅταν τις ἤθελε συνδέτῃ ἐκλέγων ἀπὸ τὴν συνήθη, καὶ τετριμμένην Διάλεκτον, καθὼς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐποίησεν ἀπὸ τὴν Διάλεκτον τοῦ καιροῦ του· ὁ ὁποῖος πρῶτος ὑπέδειξεν εἰς τὴν Τραγωδίαν αὐτὸν τὸν τρόπον· ἐπειδὴ οἱ πρὸ αὐτοῦ ἐσύνθεττον μιμούμενοι τὸ Ἔφος τῆς ποιήσεως. Περὶ Διανοίας δὲ, καὶ περὶ Λέξεως ἐλέχθη, καὶ εἰς τὸ περὶ Ποιήσεως Κεφάλαιον· καὶ ἐνταῦθα ἔσωσαν ἱκανὰ μόνον τὰ λεχθέντα ταῦτα.